

MIN BARNDOM....

Du sitter i ditt rum som tusen ggr förr, till livet har du stängt din dörr.
Du läser om någon vars liv är sant. Du läser för att glömma och för
att gömma de tårar du känt och som hjärtat bränt.
Du är blott 10 år men mycket smärta ditt hjärta får.
Smygande tyst på tå du in på skolan gå.
Du önskar att någon dig se och vill mot dig le.
Du önskar att du en vän kan finna då du kanske lycka kan vinna.
Men ingen vill dig se eller lycka ge. Vissa dig bara sårar men du ger de inga tårar.
De ger dig smärta som ej är slag men det finns många sätt att kväva ett andetag.
Men du vill de ej glädje ge genom att de din smärta se: Så ingen tår far från din kind du bara vänder bort
med hjärtat högt, men kanske en del av dig dött.
När dagen är slut du pustar ut. Masken far från ditt ansikte bort och choklad sätter smärtan bort. Du går in i
ditt rum i gen och läser om någon som kärlek fann, du blir i hjärtat varm.

Men utanför din dörr livet går sin gång i ditt hjärta hörs en sorgsen sång.
Likt tusen ggr förr din mor hon ropar. Du rädsla i ditt inre ser men de yttre bara glädje ger.
Hon ser på dig med sin kritiska blick du redan smärta i hjärtat fick.
Hon säger till dig likt tusen ggr förr. Du är tjock som få ingen kan älska dig då,
Ingen vän du har för killar du skrämmer bort, när du är så tjock.
Du är hemsk och ful, du borde vara smal som andra för att kunna med någon vandra.
Du känner tyngden av orden hon ger och smärtan du ser.
Du går till ditt rum likt tusen ggr förr du stänger till livet din dörr.

Du lägger dig på sängen ner och tårar faller från kinden ner de faller fler och fler dina ögon ser inte mer.
Du dåligt samvete få för varje tår som kinden når.
Du vet att man är svag om man känslor visar. Men du vill skrika, slå eller visa ilska då och då.
Mest av allt vill du gråta för alla hårda ord och all smärta som mot hjärtat slog.
Likt tusen ggr förr du sjunger en sång för att dämpa all känslor du har och för att greppa ett försvar. Sen du
tar choklad för att gömma känslorna mer för ingen ska ditt brustna hjärta få se, de ska bara få se dig le.
Du älskar din mor trots allt hon gör mot mig, varför förstår du ej.

Nu du vuxen är men din barndom alltid nära är.
Du upprepar allt din mor till dig sa. Du hoppas att allt en dag ska bli bra.
Vid minsta kritik du spikar den i hjärtat in. Sen du tar choklad för att glömma allt sorg och smärta och för att
lindra ditt hjärta.
Likt tusen ggr förr du läser om någon vars liv är sant du läser för glömma alla hårda ord som dagligen i
hjärtat slår du önskar någon förstår. //

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Martina2 med Poeter.se id #595 innehar upphovsrätten